

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **R. V.**, bývajúcej v M., zastúpenej JUDr. R. S., advokátom v M., proti odporcovi **Obec K.**, o **vydanie nehnuteľností**, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp.zn. 10 C 1055/1998, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 16. júla 2009, sp.zn. 4 Co 51/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľky **o d m i e t a .**

Odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Michalovce rozsudkom z 1. októbra 2007, č.k. 10 C 1055/1998-154 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľka domáhala vydania nehnuteľnosti zapísanej na LV č. X., kat. územia K. ako parcela č. X. o výmere X. m², č. X. o výmere X. m² ako aj rodinného domu súp.č. X. stojaceho na parcele č. X. s tým, že tieto nehnuteľnosti patria do dedičstva po neb. M. K., rod. T., nar. X., zomrelej X.. Zároveň vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Mal za to, že listinu zo dňa 20. decembra 1976 nemožno považovať za darovaciu zmluvu, lebo táto listina nespĺňa podstatné náležitosti podľa vtedy platného Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak sa prevádzala nehnuteľnosť na základe zmluvy, nadobudlo sa vlastníctvo účinnosťou zmluvy s registráciou na štátnom notárstve. Ak návrh na registráciu nebol podaný do troch rokov od uzavretia zmluvy, platila nevyvrátiteľná právna domnienka, že účastníci od zmluvy odstúpili a zmluva sa od počiatku ruší. Táto trojročná hmotnoprávna lehota začala plynúť dňom 20. decembra 1976 a uplynula dňom 20. decembra 1979. Podľa názoru súdu je

nepochybné, že ani právna predchodkyňa navrhovateľky a ani samotná navrhovateľka sa nemohli stať vlastníckmi predmetných nehnuteľností na základe vydržania, o čom svedčí to, že navrhovateľka žiadala odporcu o odkúpenie predmetných nehnuteľností a preto ju nemožno považovať za dobromyseľnú. Z výsledkov vykonaného dokazovania navyše vyplýva záver, že uvedené nehnuteľnosti neboli vo výlučnom vlastníctve iba J. H., ale patrili do jeho majetkového spoločenstva s jeho manželkou A., rod. I..

Krajský súd v Košiciach na odvolanie navrhovateľky rozsudkom zo 16. júla 2009, sp.zn. 4 Co 51/2008 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. Konštatoval, že prvostupňový súd sa riadil právnym názorom odvolacieho súdu, vysloveným v predchádzajúcich zrušujúcich uzneseniach. Uviedol, že je nepochybné, že listinu zo dňa 20.12.1976 nemožno považovať za darovaciu zmluvu, lebo táto listina nespĺňa podstatné náležitosti podľa vtedy platného Občianskeho zákonníka a navyše taktiež nemožno túto považovať za testament. Opätovne zdôraznil, že aj z dodatočne vykonaného dokazovania nebola preukázaná tá skutočnosť, že keďže manželka J. H. zomrela 8 rokov pred ním, či dedil iba on. V tomto smere neboli predložené dôkazy na preukázanie ním tvrdených skutočností, ani okruh dedičov. Mal za to, že prvostupňový súd vec správne právne zhodnotil, správne vyhodnotil dokazovanie a dospel k správne právnemu záveru, v zmysle ktorého nebolo možné rozhodnúť o vydaní nehnuteľnosti tak, ako si to uplatnila navrhovateľka prostredníctvom návrhu.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie navrhovateľka. Namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Nesúhlasila s rozhodnutím odvolacieho súdu, ani s tým, že odvolací súd vec prejednal na „neverejnom zasadnutí“. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberala skutkový a právny stav veci.

Odporca sa k dovolaniu navrhovateľky nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel

k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že odvolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonnom ustanovení odvolací súd nezistil.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka navrhovateľky, že odvolací súd rozhodol vo veci na „neverejnom zasadnutí“. Dovolateľka mala zrejme na mysli, že rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. (účinného od 15.10.2008) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, a c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (účinného od 15.10.2008) v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Z dikcie ustanovenia § 214 ods. 1 písm. a/, b/, c/ O.s.p. vyplýva, že bez pojednávania nemôže odvolací súd meritórne rozhodnúť veci, ak

- zistí, že je potrebné na účely správneho zistenia skutkového stavu vykonať (zopakovať) dôkazy,
- súd prvého stupňa rozhodol bez pojednávania,
- to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

V predmetnej veci je zrejmé, že odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa, teda mal za to, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a o veci aj správne rozhodol, súd prvého stupňa rozhodol v predmetnej veci na pojednávaní a nejde tu ani o verejný záujem, keďže nejde o veci týkajúce sa v rôznych súvislostiach väčšieho okruhu osôb, napr. spory týkajúce sa územného celku sídliska a pod. Dohovor o ľudských právach a základných slobodách nevyžaduje a ani z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nemožno vysledovať, že by sa malo na všetkých súdnych inštanciách pojednávanie vykonávať verejne. Ak teda rozhodoval súd prvého stupňa na pojednávaní odvolací súd v zásade nemusí nariadiť pojednávanie. Odvolací súd však vždy môže nariadiť pojednávanie, ak to považuje za potrebné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k právnemu záveru, že tým, že odvolací súd vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie v zmysle ustanovenia § 214 ods. 1, 2 O.s.p. nebola navrhovateľke odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Nedošlo k znemožneniu realizácie jej procesných práv, priznaných jej

v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia ochrany jej práv a právom chránených záujmov.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľky v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti navrhovateľke, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. novembra 2009

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková